

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 7
Den 18 Febr.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet
Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

34 årg.
1917.

Genom lidande till härlighet.

Fil. 2: 5—11.

posteln Paulus hade funnit mycket stort och underbart hos Jesus. Han tyckte nog att det var storartat, att Jesus hjälpte sjuka och lidande, att han väckte upp döda och bjöd stormen tystna och vågorna lägga sig på Genesarets sjö. Men det som aposteln funnit vara vida större och mera tillbedjansvärt var Jesu Kristi sinne, hans sinnelag. För att vinna detta sinne och bliva lik Jesus kämpade Paulus under hela sitt liv.

Aposteln ansåg detta större än allt annat, och därför bjuder han de kristna i Filippi: "Varen så till sinnes, som Kristus Jesus var!" Men denna maning gällde icke bara de troende i Filippi, utan den gäller alla troende, små och stora, barnen och de äldre. Den är en maning således även till dig.

Hade Paulus sagt, nu skall du bota en sjuk, väcka upp en död, stilla stormen på havet eller på sjön därhemma, då hade Paulus inte varit den vise aposteln, och du hade ingenting kunnat göra. Men när han bjuder oss att vara så till sinnes som Jesus var, då kunna vi alla vara med och även barnen.

Huru skall då du, som är ett barn, bete dig för att vara så till sinnes

som Jesus var? Jo, du skall se efter i ditt Nya testamente, huru Jesus gjorde, när han var ett barn som du. Vi läsa där om honom, att han följde sina föräldrar till Nasaret och var dem underdånig eller lydig i ett barnsligt och ödmjukt sinne, och huru han växte i vishet och välbehag för Gud och människor.

Vi förstå också av vårt Nya testamente, att han lärde sig arbeta i Josefs timmermansverkstad, så att han slutligen kunde arbeta för sin moder Maria och för sina yngre syskon efter Josefs död. Det var genom att lyda sina föräldrar, som han lärde sig att lyda Gud. Det var genom att arbeta för de sina och offra sig för dem, som han lärde att offra sig för hela världen. Här kan varje barn följa Jesus och vara så till sinnes, som han var. Du kan i ödmjukhet lyda far och mor, du kan arbeta och offra dig för de dina. Därigenom skall du växa i vishet, ty det är genom handens arbete själens förmögenheter utvecklas. Och genom att offra dig och arbeta för dina närmaste, för föräldrar och småsyskon, vinner du Guds och människors välbehag — du kommer att duga till något för församlingens, samhällets och mänsklighetens utveckling.

Ehuru Jesus var i Guds gestalt och således lik Gud, utblottade han sig själv och antog en tjänares gestalt och vart lik människor och i åthävor funnen som en människa. Han utblottade sig och lät sig födas såsom ett litet svagt människobarn och vilade

i en krubba på hö och strå bland får och åsnor. Så utblottad var han, att han måste fly från sitt land undan mördares svärd. Han växte upp i ett fattigt hem och måste arbeta med sina heliga händer för sig och de sina. Han var så utblottad, att han hade intet att luta ned sitt huvud på. Han var fattigare än rävarna, som hava kulor och fåglarna, som hava nästen, och till sist spikade fienderna upp honom naken på ett kors. Ingen har varit så utblottad som Jesus.

Däruti framlyser på ett härligt sätt hans ödmjukhet och gudsljudnad, att han led korsets bittra död till försöning för våra synder och icke blott för våra utan ock för hela världens.

En sådan ödmjukhet, en sådan lyd- nad och självupppoffring måste få sin lön av Gud. Han har upphöjt honom över allting och givit honom ett namn, som är över alla namn, namnet av Guds Son, världens frälsare.

Men även människorna skola hylla och ära honom, och alla knän skola böjas inför honom, och alla tungor skola bekänna, att Jesus Kristus är Herren över allt och över alla. Denna all världens hyllning av Jesus skall lända Gud Fader till ära. Således gick Jesus genom lidande till härlighet.

Nu är det vi, som skola gå samma väg i samma sinne. Bedjen om att bliva så till sinnes som Jesus var. Bedjen om att kunna varda rätt ödmjuka, lydiga och självupppoffrande barn, så skall också edert liv sluta i härlighet.

J. B. Gauffin.

Fast.

(Forts. fr. föreg. n:r).

»Vill du verkligen göra det, min gosse?»
 »Ja, herr Werner.» Och med säker hand skrev Fredrik sitt namn under nykterhetslöftet. Sedan denna förfärliga dag, då Fredrik blev en tjuv för att hjälpa sin mor ur nöden, hade poliskonstapel Werner varit hans vän, och den vänliga da-

men gjorde gemensam sak med denne för att hjälpa familjen ur nöden. Styvfadern hade rest sin väg och lämnat familjen åt sig själv, och modern hade flyttat till en annan del av staden. Till en början kände hon det som en befrielse, att mannen var borta, men ju mera hon

lärde känna frälsaren, desto mera längtade hon efter att hennes man skulle återkomma och även han bliva tunnen av Herren. Ty då Gud gjort ett så stort under med henne, var det ju också möjligt, att detta kunde ske med hennes man, menade hon.

Och nu gick Fredrik in i nykterhetsföreningen Blåa bandet. Han ville aldrig smaka en droppe brännvin eller öl, då han nu givit sitt hjärta åt frälsaren, och han hade i herr Werners familj sett hans gossar med glädje avsäga sig allt bruk av spritdrycker. Och i K. F. U. M., där han nu var en flitig medlem, hade han funnit vänner, som voro yngre än han och likväl klart och bestämt stodo på frälsarens sida.

»Herr Werner, jag är så lycklig, att jag funnit Jesus, eller rättare, att han funnit mig», sade Fredrik, medan de följdes åt på hemvägen.

»Kommer du ihåg, när vi första gången

träffades, och du höll i din hand väskan, som du påstod dig ha hittat?»

Fredrik nickade.

»Den gången hade du säkert velat giva mycket för att inte bli upptäckt. Men hade vi inte då funnit dig, så hade du kanske inte funnit frälsaren. Så underligt går det ibland till i en människas liv.»

»Ja, jag har nu blivit frälsarens byte, såsom predikanten sade nyss. Så härligt, att Jesus söker de förlorade, till dess han finner dem!»

»Ja, du har rätt, min gosse», sade polisen. Om du någon gång skulle få se andra gossar, som stå i samma fara som du då var uti, så glöm aldrig din egen erfarenhet, se inte med förakt ned på dem, utan giv dig trogen ro, förrän de också äro iunna av Jesus. Vill du det?»

Ja, det ville Fredrik, och han har i Guds kraft omsatt denna sin vilja i handling.

Slut.

Carl von Linné.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Med flera bilder.

I sin ungdom var Linné en smärt och spänstig man med lätt och livlig gång. Men under de senare åren av sitt liv blev han mera fyllig och gången blev tung. Men sinnets livlighet och eld behöll han intill livets slut.

Av det myckna arbetet åldrades han fort. Redan efter femtio år började han skjuta fram fötterna i stället för att lyfta dem. I det mjuka, leende ansiktet med de stora, bruna ögonen fick han med åren flera stora rynkor omkring ögonen.

I klädedräkt och levnadsvanor var han enkel och sparsam. Maten var husmanskost, i drycker var han övermåttan återhållsam, nästan absolutist, och uppträdde i tal och skrift mot bruket av starka drycker i vardagslag. Däremot drack han sina tre koppar té på morgonen och två koppar kaffe på eftermiddagarna.

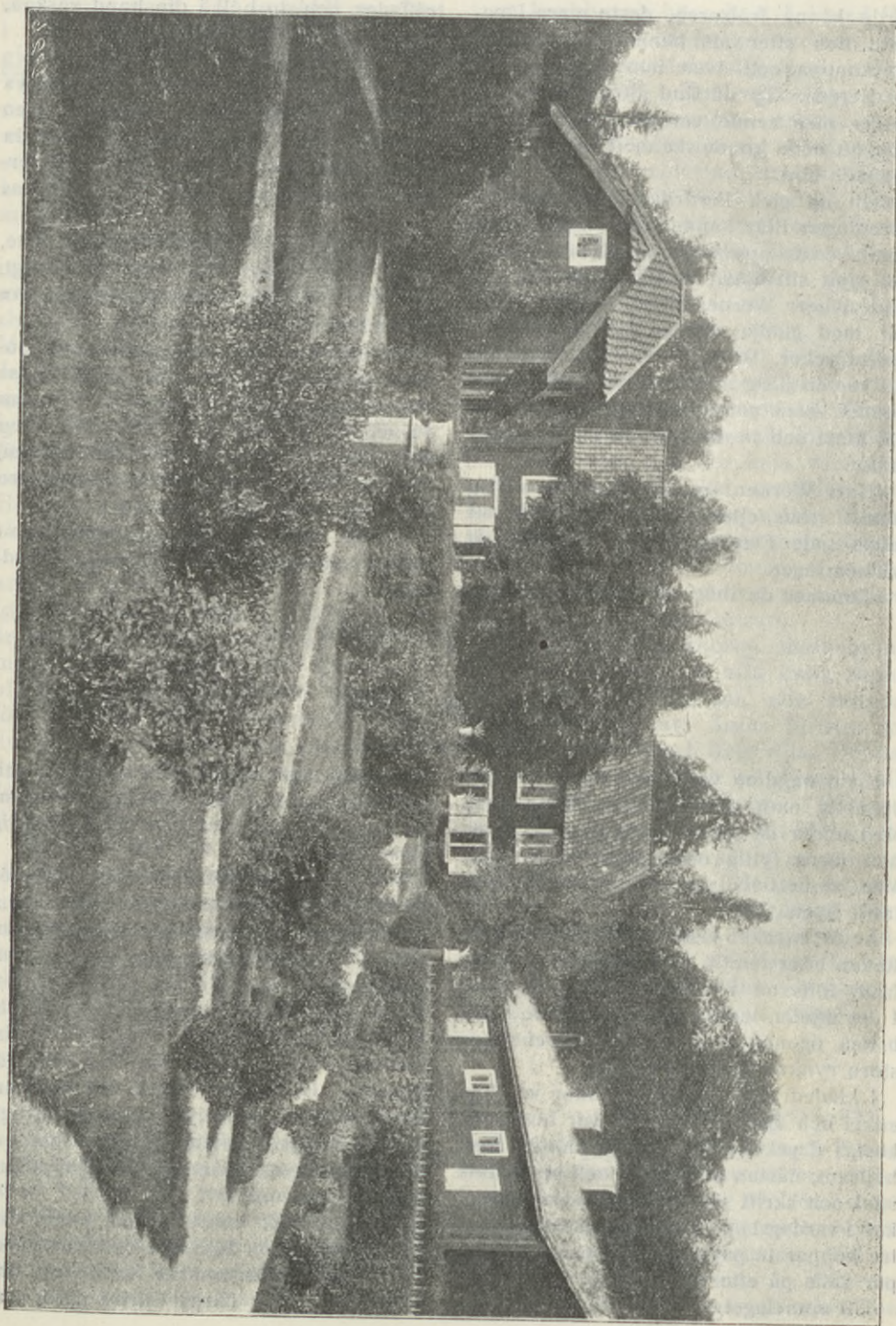
Till sinnelaget var han såsom ung glad,

livlig och munter, lätt rörd till glädje och sorg. Isynnerhet var han god och ömhjärtad mot små barn, han var en verklig barnavän.

Det mest utmärkande draget i Linnés karaktär var hans fromhet och hans varma gudsfuktan, som yppade sig på alla områden. I hans vetenskapliga arbeten hänvisar han städse till Guds allmakt, vishet och storhet. När han gjort någon viktig upptäckt, utbrister han: »Jag såg den allsmäktige skymta förbi mig, och min själ bävade». Och över dörren till hans arbetsrum hade han skrivit: »Lev rättfärdigt, Gud ser dig». Sällan saknades han på sin plats i kyrkbänken, såvida ej sjukdom hindrade honom.

För sitt eget och sina små barns välfärd inköpte han 1758 de i Danmarks socken belägna egendomarna Hammarby och Sälja samt året därpå Edeby gård, som

BARNAVÄNNEN

LINNÉS HAMMARRY.

„Nu ä' vi riktigt stilla!“

»Nu ä' vi riktigt stilla,
nu kan du ta oss strax.
Skynda dig, pappa lilla!
Lugna dig, kära Max!

Kälken, vår flinke Pio,
ock bör på kortet stå;
det blir en rolig trio
mor får att tilla på.

Nyss vi i backen samman
tumlat i lustig fart.
Hej, det var fröjd och gamman! —
På nytt ska' vi börja snart.

Max skäller vill och springer,
viflar med yvig svans,
klockan på kälken ringer. —
Muntrare lek ej fanns!»

Lustigt man utför glider,
uppför är vägen svår,
så är det alla tider
allt ifrån barnaår!

ELLA.

låg alldeles invid Hammarby. Linné hade aldrig varit förmögen, och dessa egendoms-köp vållade honom efteråt många bekymmer. Till köpets gäldande måste han upptaga ett lån på 40,000 daler kopparmynt i Uppsala Akademi.

För Linné blev Hammarby en kär tillflyktsort. Här ordnade han åt sig en präktig trädgård och uppförde en bekväm tvåvåningsbyggnad till bostad för sig och de sina. Under sommarferierna flyttade han hit ut från den osunda stadsdel, där hans boställshus var beläget, och där smittosamma sjukdomar ofta uppträdde på den tiden. På Hammarby uppförde han ock ett litet stenhus på en höjd och här, i »muséet», förvarade han sina dyrbara samlingar.

Stenhuset och alla byggnaderna stå ännu kvar. Trädgården likaså, men naturligt-

vis är den senare inte nu sådan som den var på Linnés tid, även om man här finner rara växter, som inte finnas på andra ställen i närheten.

De ståtligaste rummen i stora byggnaden voro de två i övre våningen, som han själv använde. Här var hans förmak, tapetserad med ritade växter från Ost- och Västindien och hans sovrum med målade, dyrbara plantor. Linné själv tyckte, att detta var härligt. De egendomliga tapeterna sitta ännu kvar på väggarna.

Muséet, som inrymde stora samlingar, är ytterst litet och består av bara ett enda rum med tre fönster. En tysk vetenskapsman säger: »Huru litet är icke rummet för dessa samlingar, och huru stort var icke det ljus, som härifrån utgick i hela världen».

Alltmera kärt blev för Linné hans Ham-

marby med det lantliga lugnet och den rena luften. Hit ut skyndade han, så snart ferierna började även om vintern. Hans barn fröjdade sig icke mindre åt det friska livet härute och över körsbärs-

och plummonlundarna. Hit inbjödos ofta goda vänner, och i deras krets firade han och hans Sara Lisa sitt silverbröllop den 9 juli 1764.

(Forts.)

Söndagsskolan i Brämhult.

Med fotografi.

En halv mil från Borås i Västergötland ligger den lilla socknen Brämhult, annex till Borås. Men under det den staden växt anse- nligt på de senare åren såväl i folkmängd som fabriksrörelse, har folkmängden minskat i de små socknarna runtomkring. År 1870 ägde Brämhult en folkmängd av 493 personer och vid 1877 års slut 537. Men nu uppgår dess invånare till knappt 400.

Här finnes ändå en liten troende församling och jämväl en söndagsskola på något över trettio barn, som farbror Klaes Johanson undervisar och omhuldar på bästa sätt.

Denne missionsvän, liksom så många andra troende män och kvinnor i vårt

land, får stå där mera ensam om arbetet och bära omsorgen för alla församlingens arbetsgrenar både bland de äldre, bland de unga och bland barnen. De äro missionens hjältar, dessa som arbeta och bedja i det fördolda, av få kända och uppmuntrade. Men Herren känner dem, och han kommer till dem med lönen i sinom tid.

Men till barnen och de unga vill jag säga: skynden eder att växa till det mått av andlig ålder och i tillgivenhet för Herrens sak, att I med villig håg sluten upp kring dessa hjältar och träden in i arbetet för själars frälsning. Då skall församlingen förökas och söndagsskolan växa och båda en gång få flytta in i ett eget litet missionshus. *J. B. Gaußfn.*

Tre julhögtider.

(Forts. fr. föreg. n:r).

Märta var till mods som om sagans »bord, duka dig», stod framför henne. Hon var nästan hela tiden rädd, att allt det hon hade upplevat den sista timmen skulle visa sig hava varit blott en dröm och att hon till sist skulle vakna igen i sin lilla låga vindskammare såsom det fattiga barn, för vilket det icke fanns någon högtidsglädje.

Även de följande dagarna förde med sig mycket nytt till Märta. Hon var endast ledsen över att hennes fosterföräldrar så ofta voro bortbjudna, och att hon ständigt blev överlämnad åt sig själv. Om hon åtminstone fått gå ner i köket eller ut på gatan och leka med andra barn, men det var henne strängt förbjudet.

Annars saknade hon visst inte förströelser. Det fanns ju tusen saker att se och beundra i det stora, präktiga huset, och papegojan i sin förgyllda bur var snart hennes förklarade älskling och lekkamrat.

»Det var dock en härlig julhögtid!» tänkte Märta mången gång under de följande månaderna. »Och det är en härlig ting att vara rik».

II.

Det var åter jul. Skog och mark voro gömda under ett tjockt snötäcke, och på träden i parken hängde glittrande istappar. Åter strömmade en massa människor genom storstadens gator, åter sörjde kärleksfulla föräldrar för att bereda sina barn glädje, och tusen barnahjärtan klapade förväntansfullt den heliga julaftonen till möte.

Mörkret föll på, här och där tändes redan ljus i julgranarna, och lyckliga barn jublade. Icke blott i de rikas hem, utan även i de fattigas kvarter hade julglädjen gjort sitt intåg. Det var ju icke alla barn som liknade den stackars Märta, vilken förstod så litet av den verkliga julglädjen. De flesta togo tacksamt emot, vad julen gav dem utan att överväga, om måhända andra hade det bättre än de. Och då var

och en fick sin del, behövde de icke avundas någon i hela världen.

Och Märta? Nu var hon väl äntligen belåten?

För tillfället står hon där ensam och ser drömmande ned på gatan.

»Huru människorna allesammans skynda fram och tillbaka!» tänkte hon. »De ha så bråttom, som om det gällde att inte förspilla ett enda ögonblick.» Hon suckade.

»Om jag nu ginge min väg och blev borta en stund, skulle ingen märka det», tänkte hon vidare. »Vagnen kör strax fram, och morbror och tant fara bort och komma inte hem förrän sent i natt. Och sedan de farit, går fröken bort till sina släktingar, och det har jag ingenting emot, ty när hon är här, är det mera ledsamt än annars. Så hon kan vara ganska lugn, jag skall inte förråda, att hon alltid låter mig vara ensam. Men det är dock för svårt, att jag så ofta måste vara ensam. Jag är nästan rädd här i det stora huset; och just i dag på julafton blir det så tomt.» Tårarna stodo henne i ögonen.

I detta ögonblick stack kammarjungfrun in huvudet genom dörren. »Fröken Märta, kommerserådinnan vill, att fröken skall komma in till henne», sade hon.

Märta spratt till förskräckt och torkade hastigt bort sina tårar. Flickan fick ej se, att hon hade gråtit. Kommerserådinnan var just i färd med att fullborda sin klädsel, då Märta kom in. Överraskad stannade hon på tröskeln, ty huru mycket hon än alltid hade beundrat sin tant, så tyckte hon dock, att hon aldrig hade sett henne så vacker som i dag.

»Åh, tant», sade hon, medan hon rodnade av beundran, »får jag omfamna dig en enda gång!»

Kommerserådinnan hade just kastat en blick i spegeln och hade därför inte givit akt på Märta's bön. Då hon nu icke svarade, trodde Märta, att hennes tystnad kunde tagas såsom tillåtelse, och hon slog därför armarna om halsen på sin vackra

tant och betäckte hennes ansikte med kyssar.

»Men Märta, vad är detta för fasoner! ropade tanten och skakade flickan tämligen omilt ifrån sig. »Du har nu förstört spetsgarnityret på min klänning. Det är förfärligt, hur skall jag nu kunna fara bort, så som jag ser ut. Du bär dig åt som en ostyrig pojke. När skall du lära dig skick och seder?»

Märta hade blivit alldeles röd. »Jag frågade ju, om jag fick kyssa dig», stammade hon, medan hennes tant förargad ringde på kammarjungfrun. Kommerse-rådet, som hört sin hustrus högröstade förebråelser, skyndade också in.

»Jag kan väl inte komma med, när allt går omkring», sade hon. »Se, hur flickungen har styrt till min klänning!»

Kommerse-rådet, som hade införskrivit klänningen från Paris, blev mycket förargad. Han fattade Märta vid armen och knuffade sedan det darrande barnet ut genom dörren.

(Forts.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?
Veckan 19—25 februari 1917.

- M. 19. Mark. 5: 22—24; 35—43. Jesus uppväcker Jairi dotter.
T. 20. v. 22—23. Jairus söker Jesus.
O. 21. v. 24. På väg till Jairi hus.
T. 22. v. 35—36. Sörgebud, maning till tro.
F. 23. v. 37—38. I Jairi hus.
L. 24. v. 39—40. Jesus utdriver gråtterskorna.
S. 25. v. 41—43. Jesus uppväcker Jairi dotter.

Söndagsskoltext för den 25 februari.
1 sönd. i Fastan.

Jesus uppväcker Jairi dotter.
Mark. 5: 22—24, 35—43.

Minnesvers: Joh. 5: 21. Såsom Fadern uppväcker de döda och gör dem levande, så gör ock Sonen levande vilka han vill.

BARNAVÄNNEN 1917!

Trettiofjärde årgången
anmäles härmed till prenumeratlon.

Redigeras av Anna och J. B. Gauffin under medverkan av flera barnavänner.

Innehåller en kort betraktelse över något Guds ord, längre och kortare berättelser ur livet och barnavärlden, hälsningar från söndagsskolor i vårt land, brev från missionsfältet, skildringar ur naturen, geografiska uppsatser, biografier, pris, uppgifter m. m.

Illustreras med fina, nya klichéer.

Kostar - - å postanstallerna 1 kr. 45 öre. Vid rekvisition direkt hos Svenska Missionsförbundets Expedition, Barnhusgatan 10, Stockholm, av minst 10 ex., är priset härefter 1 kr. exemplaret.

Gratis - - - följer söndagsskolans textbok för 1917 samt ett sommarnummer och ett julnummer i färgtryck å 16 sidor.

Vinsten - - tillfaller missionen.

Vi bedja därför våra missionsvänner i församlingarna och söndagsskolans vänner hjälpa till att få Missionsförbundets egen barntidning spridd till allt flera av barnen i våra söndagsskolor.

Rekvireras hos Svenska Missionsförbundets Expedition, Stockholm.

Uppsala i februari 1917.

J. B. Gauffin.